

PETRA DVOŘÁKOVÁ (40):

„Uměla jsem píchnout injekci. Ale psát?“

Život této spisovatelky by vydal na pět románů. A pěkně vypsaných. Jak se ze zdravotní sestřičky bojující s mentální anorexií stala jedna z nejúspěšnějších současných prozaiček?

Osud Petře Dvořákové naložil násobně víc, než by unesla většina z nás. Když to vezmeme postupně, má za sebou: vstoupení do kláštera ve čtrnácti letech a později dramatické vyloučení – příčinu se dozvěděla až po letech, skrývala se za ní závist a žárlivost spolusestry. Za sebou má i boj s mentální anorexií, o které napsala strhující svědectví, knihu *Já jsem hlad*, a vážnou nemoc mladšího syna. „Vítek onemocněl leukémií ve třech letech. Dnes je mu osmnáct a je díkybohu v pořádku. Dodnes však jezdíme ze Znojma na pravidelné kontroly do pražského Motola,“ konstatuje Petra, která má ještě dvacetiletého Dominika. Na spisovatelkou dráhu ji postrčilo právě synovo onemocnění. „Něco jako poezii, spíš záznam emocí, jsem začala psát, když jsem byla s malým Vitkem v nemocnici. Ty mi ale neotiskli ani časopisecky,“ vybavuje si. Paradoxně ji tenkrát odmítl její nynější redaktor – básník a redaktor Hosta Martin Stöhr. „V té době jsem také dala dohromady *Proměněné sny*, rozhovory o víře. Ukázka vyšla v jednom z čísel tehdejšího Respektu, Martin si na mě našel kontakt a napsal mi s nabídkou vydat celý soubor knižně,“ vybavuje si Petra klíčový okamžik. Následovala Litera za publicistiku za rok 2007, ovšem happy-end se nekonal. „Já jsem totiž původně zdravotní sestřička, a teď si představte, že padnete do intelektuálního prostředí. To tedy bylo! Ono to vypadá, že jste spisovatelka, máte Literu, ale ve skutečnosti vůbec neovládáte řemeslo a nevíte prostě nic – zkuste si představit povinnou četbu na zdrávce... Uměla jsem píchnout injekci, ale neuměla jsem psát a neměla jsem ani základní rozhled.“

Odradilo by vás to? Ne tak Petru. Tehdy se rozhodla, že se bude psaním živit, byť jí bylo jasné, že obživu jí zajistí spíš copywriting než umělecké prózy. A aby dohnala maximum toho, co lze, začala dálkově studovat vysokou školu. A rovnou filozofii. „Konečně, poprvé v životě, jsem se dostala mezi lidi, se kterými jsem si měla co říct. Do té doby jsem žila poměrně izolovaně a byla jsem dost frustrovaná. Nebavilo mě pořád si povídat s maminkami o pracím prášku a co uvařit a co kde koupit. Měla jsem pocit, že mi něco chybí, ale nevěděla jsem, že to existuje, protože jsem se s tím nikdy nepotkala. A najednou jsem

se ocitla mezi lidmi, kteří když mluví, tak mě to strašně baví a zajímá. Ale samozřejmě jsem si na ten svět strašně nevěřila,“ přiznává.

Že by konečně happy-end? Bohužel ne. Petře se mezitím zhroutilo manželství a její nový přítel tragicky zahynul. I tak je jedním z nejpozitivnějších a nejpříjemnějších lidí, které jsem kdy potkala. Když říká, že žije šťastný a naplněný život, jen potvrzuje to, co na ní prostě vidíte.

FOTO: MICHAL FANTA, MAKE UP: VLASY: MICHAELA OHEMOVÁ, PODĚKOVÁNÍ BISTRU KAPROVA ZA POSKYTNUTÍ PROSTOR K FOCENÍ, WWW.BISTROKAPROVA.CZ

PETRA DVOŘÁKOVÁ: DĚDINA (HOST, BRNO 2018)

Rafinovaný soubor povídek. Postavy se různě proplétají (někdy i doslova), vracejí a ukazují v měnícím se světle, stejně jako celá dědina. Autorku překvapila všeobjímající škála ohlasů: pro některé čtenáře je to prý „strašná tragédie“, pro jiné „naprostá legrace a bžunda“. Když knihu chvíli rozebíráme, shodujeme se na tom, že ji obě vnímáme hlavně jako obraz vesnice v dnešní době. Realistický, nepřikrášený, občas groteskní, občas absurdní, občas zemitý, ale rozhodně živoucí. „Při psaní přemýšlím v obrazech. I proto se můžu živit jako scenáristka. U *Dědiny* jsem na začátku úplně viděla Marunu, jak kráčí v místní Jednotě gothaj, pak se na to začaly nabalovat další situace a postavy. Nejvíc jsem si ovšem užila rezníka – ten byl prostě můj!“ vypráví Petra Dvořáková. Určitě si ale přečtete i její knížku *Já jsem hlad*. Zvláště pokud máte (pre)pubertální dceru.